

Vergaderjaar 1986–1987

20046

Regelen inzake de opnemings in Nederland van buitenlandse pleegkinderen met het oog op adoptie

B

ADVIES RAAD VAN STATE

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 29 april 1986

Bij Kabinetsmissive van 18 december 1985, nr. 140, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Justitie, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt een voorstel van wet met memorie van toelichting, houdende regelen inzake de opnemings in Nederland van buitenlandse pleegkinderen met het oog op adoptie.

1 In de memorie van toelichting, Algemeen gedeelte, paragraaf B, wordt als uitgangspunt vermeld dat voor iedere adoptie geldt dat zij in het kennelijk belang van het kind moet zijn. Het beleid met betrekking tot interlandelijke adoptie dient dit – in artikel 227, boek 1, BW neergelegde – beginsel tot uitgangspunt te hebben.

Het is de Raad van State opgevallen dat dit beginsel slechts zijdelings in de wettekst is opgenomen, namelijk in het derde lid van artikel 12, terwijl in de memorie van toelichting op uiteenlopende wijze aan dat beginsel inhoud wordt gegeven. Op bladzijde 5, vierde alinea, van de toelichting wordt gesteld dat interlandelijke adoptie eerst dan mag worden overwogen, indien iedere andere vorm van hulp aan het kind in zijn land van herkomst ontbreekt en ook niet kan worden gevonden. In de zesde alinea op deze

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 30 juli 1987

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 18 december 1985, nr. 140, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies betreffende het bovenvermelde voorstel rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 29 april 1986, nr. W03.85.0667, moge ik U hierbij aanbieden.

De Raad van State adviseert onder 1. om het beginsel van artikel 227, tweede lid, Boek 1 BW, volgens hetwelk de adoptie – zowel uit het oogpunt van verbreking van de banden met de andere ouder als uit dat van bevestiging van de banden met de adoptanten – in het kennelijk belang van het kind moet zijn, in de wet inzake de toelating van buitenlandse pleegkinderen op te nemen. Naar aanleiding hiervan moge ik het volgende opmerken.

In de adoptieprocedure is de toetsing van de adoptie aan het genoemde criterium aan de rechter toevertrouwd. Bij de opnemings van een buitenlands pleegkind is een dergelijke rechterlijke toetsing eerst mogelijk in een procedure die na de binnenkomst van het kind in Nederland wordt geëntameerd. Dit zal doorgaans de adoptieprocedure zelf zijn. Bij de verlening van de beginsel-

bladzijde wordt gesteld dat bemiddelende organisaties voor zover dit in hun vermogen ligt er op zullen toezien dat alleen voor die kinderen de overkomst naar Nederland met het oog op adoptie wordt bevorderd ten aanzien van wie vaststaat dat zij van de eigen ouders niets meer te verwachten hebben. In de toelichting op artikel 12 ten slotte wordt gesteld dat adoptie slechts in aanmerking zal mogen komen als een andere wijze van hulpverlening geen uitkomst biedt. De Raad is, mede gelet op deze niet eenduidige omschrijving en op het bijzondere karakter van interlandelijke adoptie, van oordeel dat niet volstaan kan worden met een verwijzing in de memorie van toelichting naar het beginsel van artikel 227 boek 1 BW, doch dat in de wet zelf het criterium dient te worden opgenomen voor de gevallen waarin een dergelijke adoptie in beginsel in aanmerking komt.

2 Onder verwijzing naar ingewonnen adviezen wordt in paragraaf A van het Algemeen gedeelte van de memorie van toelichting uiteengezet waarom geen uitvoering is gegeven aan de met algemene stemmen in de Tweede Kamer der Staten-Generaal aanvaarde motie van de leden Cornelissen en Nijpels waarin de regering werd verzocht de oprichting van een centraal orgaan of een raad voor advies en overleg voor het interlandelijk adoptiebeleid te bevorderen. Niet is aangegeven van wie die adviezen afkomstig zijn.

Voorts is de opmerking dat het wetsvoorstel reeds voorziet in voldoende mogelijkheden van controle van overheidswege op het goed functioneren van vergunninghouders, naar het overkomt, weinig relevant, aangezien het centrale orgaan in de gedachtengang van de indieners van de motie geen controlerend orgaan zou zijn, doch een coördinerend.

Dat een van de grote bemiddelende organisaties zich zelfs uitdrukkelijk tegen de oprichting van een centraal orgaan heeft verklaard, is weinig zeggend, nu niet blijkt op grond waarvan deze organisatie tot dat standpunt is gekomen, al wordt de indruk gewekt dat het kostenaspect daaraan ten grondslag ligt. Overigens merkt de Raad in dit verband op dat met betrekking tot de ook uit adviezen blijkende bezorgdheid over de kosten, die het functioneren van een centrale organisatie zou meebrengen, in de toelichting niet op

toestemming is die toetsing niet aan de orde.

Zij kan voorts als zodanig niet worden opgedragen aan de vreemdelingendiensten of grensbewakingsautoriteiten die belast zijn met het controleren van bescheiden bij de aankomst van het buitenlandse pleegkind in Nederland. Het ontwerp beperkt zich dan ook tot het uitwerken van het beginsel in een aantal concrete vereisten voor toelating en tot het opleggen, aan de bemiddelaars, van de verplichting om erop toe te zien dat het beginsel in acht wordt genomen. Om deze redenen ben ik van mening dat het beginsel van artikel 227, tweede lid, Boek 1 BW, niet in dit wetsvoorstel dient te worden opgenomen. Wel zijn, overeenkomstig het advies van de Raad van State, de passages in de memorie van toelichting waarin het beginsel nader wordt omschreven, met elkaar in overeenstemming gebracht.

Voor de beslissing om af te zien van het instellen van een centraal orgaan waarin de bemiddelaars zijn vertegenwoordigd, is, overeenkomstig het advies van de Raad van State, onder 2, een nadere motivering gegeven in de memorie van toelichting, hoofdstuk I, onder B (was: A). Daar wordt onder meer uiteengezet dat deze beslissing rekening houdt met het van het College van Advies voor de Kinderbescherming ingewonnen advies (welk advies met dit wetsontwerp zal worden gepubliceerd) alsmede ongevraagde commentaren van een aantal instanties, waaronder de raad voor het Jeugdbeleid.

Naast deze adviezen en commentaren noemt de toelichting een aantal overwegingen met betrekking tot de taken waarmee een centraal orgaan zou kunnen worden belast. Deze overwegingen kunnen als volgt worden samengevat. In de eerste plaats wordt het onwenselijk geacht om de in een centraal orgaan verenigde vergunninghouders een stem te geven in de beslissing van de Minister om een vergunning al of niet te verlenen. Voorts wordt tot overbodigheid geconcludeerd van het houden, door het in te stellen orgaan, van een centrale wachtlijst van aspirant-pleegouders die over een beginseltoestemming beschikken.

Uiteengezet wordt verder dat voor een centraal orgaan geen taak is weggelegd op het gebied van de voorlichting in het kader van de

enigerlei wijze aannemelijk wordt gemaakt dat de voorliggende opzet tot minder kosten voor de betrokkenen zal leiden.

Dat invoering van een centraal orgaan niet past binnen een regeringsbeleid waarbinnen vereenvoudiging van regelgeving wordt nagestreefd en privatisering wordt voorgestaan, lijkt een weinig overtuigend argument, aangezien in het wetsvoorstel een aantal beherende en toezichhoudende taken, die aan een centraal orgaan zouden toevallen, thans aan de centrale overheid wordt opgedragen. De Raad meent derhalve dat de argumenten om geen gevolg te geven aan de moties onvoldoende steekhoudend zijn en dat de memorie van toelichting ter zake verduidelijking en aanvulling behoeft.

3 In het Algemeen gedeelte van de memorie van toelichting (paragraaf D-III) wordt gesteld dat in het wetsvoorstel geen bevoegdheid tot normstelling wordt gedelegeerd. De Raad vraagt zich af of deze opmerking terecht is gelet op de voorgestelde artikelen 7, achtste lid, 12, negende lid, 18, derde lid en 20. In de toelichting ware hierop in te gaan.

4 In het advies van de Raad voor het Jeugdbeleid «Kinderen door de achterdeur» wordt geconstateerd, dat het niet binnen redelijke tijd beginnen van een gezinsonderzoek een belangrijke oorzaak is van minder gewenste adoptiepraktijken, en wordt een aantal aanbevelingen gedaan.

In de memorie van toelichting (Algemeen gedeelte, paragraaf B) wordt slechts ingegaan op de aanbeveling tot het aanwijzen binnen de raden voor de kinderbescherming van speciale maatschappelijke werkers, welke suggestie door de bewindsvrouw wordt afgewezen. Voorts wordt medegedeeld dat thans richtlijnen voor de rapportage met betrekking tot deze specifieke materie zijn ontwikkeld.

In de memorie van toelichting ware ook in te gaan op de andere aanbevelingen van de Raad voor het Jeugdbeleid op dit punt; tevens ware enige indicatie te geven over de inhoud van de rapportagerichtlijnen en in hoeverre daarvan bekorting van voormelde wachttijd te verwachten is.

5 Het wetsvoorstel bemoeilijkt het «zelf doen» van aspirant-pleegou-

bemiddeling. Ten slotte wordt opgemerkt dat de Minister van Justitie reeds over voldoende mogelijkheden beschikt om zich over het interlandelijke adoptiebeleid te doen adviseren.

Naar aanleiding van het onder 3 opgemerkte is in de memorie van toelichting, onderdeel I, onder E (was: D), gepreciseerd dat de in het wetsvoorstel opgenomen delegatiebepalingen uitsluitend betreffen procedurele voorschriften en een aantal vereisten dat moet worden gesteld in het kader van de regulering van de bemiddeling. Er wordt echter geen bevoegdheid gedelegeerd tot het stellen van materiële normen voor de verlening van een beginseltoestemming of voor de toelating van buitenlandse pleegkinderen.

Voorts is, naar aanleiding van de onder 4. gemaakte opmerkingen, nader ingegaan op de diverse aanbevelingen van de raad voor het Jeugdbeleid in diens rapport «Kinderen door de achterdeur» (memorie van toelichting, onderdeel I, onder C (was: B)).

Naar aanleiding van het onder 5 gestelde is het algemene gedeelte van de memorie van toelichting, onder D III, aangepast in die zin dat in de genoemde passage alleen wordt gesproken over het stimuleren van de tussenkomst van bemiddelende organisaties.

De Raad van State adviseert onder 6 om het recht van inzage in de rapporten van de raden voor de kinderbescherming wettelijk vast te leggen. Inmiddels ben ik tot het inzicht gekomen dat er geen reden is, met dit recht van inzage te volstaan, doch dat aspirant-pleegouders ook het recht toekomt om een afschrift van het rapport te ontvangen, met dien verstande dat de vergunninghouder wiens bemiddeling wordt ingeroepen, het oorspronkelijke exemplaar ontvangt en dat, ingeval de aspirant-pleegouders van bemiddelaar veranderen, dit oorspronkelijke exemplaar aan de volgende bemiddelaar wordt doorgezonden. Artikel 5 van het wetsvoorstel is dienovereenkomstig gewijzigd.

In artikel 1 is, naar aanleiding van het onder 7 opgemerkte en mede in verband met de verlaging van de meerderjarigheidsgrens tot achttien jaar, welke, naar het zich laat aanzien, op 1 januari 1988 in werking zal treden, de omschrijving van het buitenlandse pleegkind in dier voege

ders en stimuleert het inroepen van de tussenkomst van bemiddelende organisaties, aldus de memorie van toelichting (Algemeen gedeelte, paragraaf D-III). Het is de Raad niet duidelijk hoe deze doelstelling in het voorstel van wet gestalte heeft gekregen en ten aanzien van welke punten de zogenaamde zelfdoener meer obstakels op zijn weg vindt dan degene die door middel van een organisatie een buitenlands kind wil adopteren. Weliswaar zullen zelfdoeners het gezinsrapport slechts via een bemiddelende organisatie kunnen verkrijgen, doch uit niets blijkt dat hun daarbij iets in de weg gelegd zal worden. De memorie van toelichting lijkt er integendeel vanuit te gaan dat het hier om een formaliteit gaat. Hierover ware duidelijkheid te verschaffen.

6 In de toelichting op artikel 5 wordt vermeld dat de betrokkenen reeds na de vaststelling van het rapport – en tot het moment waarop het buitenlandse pleegkind is opgenomen waarna pleegouders desgewenst een exemplaar van het rapport wordt overgelegd – een recht op inzage hebben; dit inzagerecht is niet in het wetsvoorstel zelf vastgelegd. Hierin ware alsnog te voorzien.

7 In de definitie van «buitenlands pleegkind» in artikel 1 komt het begrip «minderjarig» voor. Thans wordt onder minderjarigen nog verstaan: zij die de ouderdom van 21 jaren niet hebben bereikt (en niet gehuwd zijn of gehuwd zijn geweest). In deel B18 van de Vreemdelingen-circulaire 1982 wordt onder een buitenlands pleegkind verstaan een minderjarige beneden de leeftijd van 18 jaar. Aangezien het niet de bedoeling lijkt deze grens op te trekken, ware de begripsomschrijvingen in zoverre aan te passen.

8 Het negende lid van artikel 7 lijkt overbodig. Indien deze bepaling niet kan vervallen, ware dit toe te lichten.

9 In artikel 8, onder d en e, wordt bepaald dat de aspirantpleegouders op «bevredigende wijze» door middel van bescheiden dienen aan te tonen dat de afstand door de ouder(s) van het buitenlandse pleegkind naar behoren is geregeld en dat de autoriteiten in het land van herkomst instemmen met de opnemingsdoelen van dat kind. Bij de Raad is de vraag gerezen wanneer aan het criterium «op bevredigende wijze» is

aangepast dat wordt gesproken van een minderjarige in de zin van de Nederlandse wet.

Naar aanleiding van het onder 8 opgemerkte is in artikel 7, negende lid aangegeven dat het betreft het beroep van de door de Minister van Justitie genomen beslissing inzake een verzoek tot herziening. Naar onze mening dient de toepasselijkheid van de artikelen 11 en 12 van de Wet Administratieve Rechtspraak Overheidsbeschikkingen uitdrukkelijk te worden uitgesloten.

Het onder 9 gegeven advies is in die zin opgevolgd, dat in de toelichting op artikel 8 een nadere inhoud is gegeven aan de begrippen «op bevredigende wijze» en «naar behoren». bedoeld wordt hiermee aan te geven dat de ambtenaren, belast met de controle van de bij aankomst van het kind overgelegde bescheiden, met zekerheid moeten kunnen vaststellen dat aan de in de wet gestelde vereisten is voldaan.

Onder 10 stelt de Raad van State de vraag of de huidige praktijk van de garantverklaring op adequate wijze wordt vervangen door de voorziening van artikel 9. Naar aanleiding van deze vraag is thans in de toelichting op dit artikel aangegeven dat ten aanzien van de kosten van terugkeer van het kind een verbintenis uit de wet is gecreëerd, waardoor de garantverklaring overbodig wordt.

Naar aanleiding van het onder 11 gestelde, is de procedure van voorlopige toevertrouwing aan de raad voor de kindbescherming (artikel 10) nader toegelicht. Deze regeling is ontleend aan die van artikel 241 Boek 1 BW. Omdat de voorlopige toevertrouwing op korte termijn wordt gevolgd door een rechterlijke beslissing inzake het gezag over de minderjarige, wordt een rechtsmiddel voor de pleegouders tegen de voorlopige toevertrouwing overbodig geacht.

Het onder 12 gedane voorstel is opgevolgd door aanvulling van artikel 12 met het vereiste van publikatie, in de Nederlandse Staatscourant, van de gegevens die het verzoek om een vergunning tot bemiddeling dient te bevatten.

Overeenkomstig het advies van de Raad van State, onder 13, is de voorwaarde van bereidheid tot samenwerking tussen bemiddelende organisaties nader omschreven in de toelichting op artikel 12. Die samenwerking zal met name betrekking hebben op de voorlichting aan aspirant-pleegouders.

voldaan. Indien daaraan geen concrete invulling kan worden gegeven, ware schrapping van bedoelde woorden te overwegen; hetzelfde geldt voor de woorden «naar behoren» in artikel 8, onder d.

10 Uit de toelichting op artikel 9 kan worden opgemaakt dat de in dit artikel gegeven regeling dient ter vervanging van de huidige praktijk van de garantieverklaring. In verband hiermee is bij de Raad de vraag gerezen of de nieuwe regeling wat betreft het voorzien in de eventuele kosten van terugkeer van het buitenlandse pleegkind naar het land van herkomst door de pleegouders wel een adequaat alternatief vormt voor evengenoemde praktijk. In de memorie van toelichting ware op deze vraag in te gaan.

11 Ingevolge artikel 10 kan, indien is gehandeld in strijd met het eerste lid van artikel 2, toevertrouwing aan de raad voor de kinderbescherming plaatsvinden door de officier van justitie, tenzij dit niet verenigbaar is met het belang van de minderjarige. Niet voorzien is in enig rechtsmiddel voor de aspirant-pleegouders. Hierin ware alsnog te voorzien.

12 De door de minister vast te stellen gegevens, die het verzoek om een vergunning tot bemiddeling dient te bevatten, waren in de Nederlandse Staatscourant te publiceren. Het tweede lid van artikel 12 ware in deze zin aan te vullen.

13 Het systeem, zoals dat in de toelichting op artikel 12 is uiteengezet, laat kleine en grote bemiddelingsorganisaties toe. Omdat de kleine organisaties niet steeds over alle benodigde voorzieningen zullen kunnen beschikken, is in het achtste lid van artikel 12 de voorwaarde van bereidheid tot samenwerking met andere organisaties, met name op het terrein van de algemene voorlichting, opgenomen.

Dit systeem lijkt niet in overeenstemming met de absoluut gestelde voorwaarden vervat in het zesde en zevende lid van artikel 12.

Daarbij is mede van belang dat samenwerking altijd een tweezijdige aangelegenheid is, welke naar het oordeel van de Raad niet zonder meer aan een organisatie, die volledig aan de eisen van het zesde en zevende lid voldoet, kan worden opgelegd. Bovendien heeft een

Naar aanleiding van de door de Raad onder 14 gestelde vraag is in de toelichting op artikel 13 uiteengezet dat de verruiming van de mogelijkheden tot bemiddeling, waarop dit artikel ziet, betrekking heeft op zowel de totale bemiddelingscapaciteit in Nederland als de uitbreiding van de bemiddeling tot nieuwe landen of landsdelen.

Naar aanleiding van het onder 15 gestelde is in de toelichting op artikel 15 aangegeven dat een opdracht tot voortzetting van de activiteiten van een bemiddelaar wiens vergunning is ingetrokken, slechts wordt verstrekt met instemming van degene die daartoe is aangezocht.

Artikel 16, vijfde lid, is, overeenkomstig het door de Raad van State onder 16 gedane voorstel, aangevuld met de bepaling dat de regels betreffende het toezicht op de naleving van het bepaalde in het derde en vierde lid van dat artikel in de Nederlandse Staatscourant bekend worden gemaakt.

Naar aanleiding van de onder 17 gemaakte opmerking zijn de woorden «in beginsel», die ten onrechte in de memorie van toelichting bij artikel 17 voorkwamen, geschrapt.

Overeenkomstig het voorstel van de Raad van State, onder 18, is de kwalificatie van de in artikel 24 genoemde strafbare feiten als overtredingen, in de toelichting op dat artikel nader toegelicht.

Naar aanleiding van de vraag, gesteld onder 19, is in het algemene gedeelte van de memorie van toelichting, onderdeel I, onder A, nader uitgelegd waarom in artikel 25 het toepassingsgebied van de Pleegkinderenwet wordt uitgebreid tot de gehele categorie van buitenlandse pleegkinderen die met het oog op adoptie zijn opgenomen. Deze uitbreiding is de bevestiging van de ruime interpretatie die in de rechtspraak aan de genoemde wet wordt gegeven.

Overeenkomstig het advies van de Raad, zal diens advies van 9 maart 1982 inzake het wetsontwerp, houdende partiële voorziening ter zake van opneming van buitenlandse pleegkinderen, tegelijk met het advies over het onderhavige wetsvoorstel worden gepubliceerd.

Ten slotte merk ik op dat de redactie van het voorstel en de toelichting conform de in de bijlage van het advies van de Raad van State opgenomen kanttekeningen is aangepast.

zodanige organisatie een eigen verantwoordelijkheid.

De Raad acht tenminste een nadere uiteenzetting aangaande deze bepalingen geboden.

14 Ingevolge artikel 13 kan de minister een vergunning weigeren indien gegronde vrees bestaat dat de aanvrager de wettelijke regels niet zal naleven dan wel naar verwachting te weinig toekomstmogelijkheden heeft met betrekking tot bemiddeling bij opnemng van buitenlandse pleegkinderen. Deze bepaling wordt in de memorie van toelichting aldus toegelicht, dat het niet zinvol is het aantal vergunninghouders uit te breiden, indien niet te verwachten valt dat dit tot verruiming van de mogelijkheden tot bemiddeling zal leiden.

Mede gelet op hetgeen in het vijfde en zesde lid van artikel 12 is bepaald, vraagt de Raad zich af op welke situaties deze bepaling ziet. Indien het de bedoeling is aan de aanvrager bepaalde eisen te stellen met betrekking tot zijn bemiddelingscapaciteit, ware zulks uitdrukkelijk te vermelden. Een uitvoeriger toelichting ter zake acht de Raad noodzakelijk.

15 Gelet op de eigen verantwoordelijkheid van de vergunninghouder lijkt het wenselijk dat de in artikel 15 bedoelde beslissing tot voortzetting van de werkzaamheden van een rechtspersoon wier vergunning is ingetrokken slechts na overleg en met instemming van de vergunninghouder wordt genomen. Hierover ware duidelijkheid te verschaffen.

16 De ministeriële regels bedoeld in artikel 16, vijfde lid, waren te publiceren in de Nederlandse Staatscourant. Het artikel ware in deze zin aan te vullen.

17 De toelichting op artikel 17 doet voorkomen alsof in de tekst van artikel 17, tweede lid, de woorden «in beginsel» zijn opgenomen. Dit is echter niet het geval. Het wetsvoorstel en de toelichting waren op dit punt met elkaar in overeenstemming te brengen.

18 De kwalificatie van de in artikel 24 genoemde strafbare feiten als overtredingen ware toe te lichten.

19 De in artikel 25 voorgestelde wijziging van de Pleegkinderenwet strekt ertoe het toepassingsgebied van de Pleegkinderenwet uit te

In het wetsvoorstel en de toelichting daarop zijn, naast de uit het advies van de Raad van State voortvloeiende wijzigingen, enkele andere wijzigingen aangebracht. Deze houden deels verband met de in de loop van 1986 genomen beslissing tot bezuinigingen op het terrein van de kindbescherming, die onder meer hebben genoopt tot afstoting van bepaalde taken of taakonderdelen van de raden voor de kindbescherming. Het gevolg daarvan is, dat de raden weliswaar belast zullen blijven met de gezinsonderzoeken in strikte zin en de rapportage daaromtrent, maar dat zij niet meer, zoals tot dusver het geval was, de aan dat onderzoek voorafgaande voorlichting van algemene aard aan de aspirant-pleegouders zullen verstrekken. De voorlichting waarom het hier gaat, zal in ander verband onder toezicht van de Minister van Justitie worden verzorgd. Nadere regels met betrekking tot de organisatie, de inhoud en de bekostiging van deze voorlichting kunnen bij algemene maatregel van bestuur worden gesteld.

Ten einde tot uitdrukking te brengen dat deze voorlichting een vast onderdeel vormt van de door de aspirant-pleegouders te doorlopen procedure, zijn hieromtrent een nieuw tweede lid en derde lid in artikel 5 opgenomen. Deze wijziging heeft geleid tot aanpassing van de toelichting (onderdeel I, onder B (was: A); onderdeel II, toelichting op de artikelen 2-7). Tevens heeft dit voorstel geleid tot de schrapping van het bepaalde in artikel 12, zevende lid, welke schrapping is gebaseerd op de overweging dat aan de vergunninghouders geen zelfstandige verantwoordelijkheid zal toekomen op het gebied van de algemene voorlichting. Ook is in verband met dit voorstel geschrapt artikel 20. Een eventuele subsidie ten behoeve van de algemene voorlichting zal op grond van artikel 5, derde lid (nieuw) aan de met die voorlichting te belasten organisatie worden verleend.

Voorts is, eveneens om budgettaire redenen, in artikel 4 een laatste lid toegevoegd, bepalende dat ter zake van de aanvraag van de beginseltoestemming een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen tegemoetkoming in de kosten verschuldigd is. In verband hiermee is de toelichting op dat artikel aangepast.

Verder is, eveneens in de loop van 1986, gebleken dat het, gelet op de leeftijd van veel voor opnemng beschikbare buitenlandse kinderen,

breiden tot de categorie van buitenlandse pleegkinderen die met het oog op adoptie zijn opgenomen (memorie van toelichting, bladzijde 3). Bij de Raad is de vraag gerezen wat de noodzaak is van deze wijziging, nu volgens de nota «Praktische gang van zaken rond adoptie en adoptievoorbereiding» (kamerstukken II 1980/81, 16 194, nrs. 1–2) buitenlandse pleegkinderen reeds onder de werking van de Pleegkinderenwet vallen (bladzijde 8 van de nota). Op deze vraag ware een antwoord te verschaffen.

20 De Raad gaat ervan uit dat zijn advies van 9 maart 1982, nr. 2009/09/8209, over het wetsontwerp, houdende partiële wettelijke voorzieningen ter zake van opnemings van buitenlandse pleegkinderen, tegelijk met het advies over het onderhavige wetsvoorstel wordt gepubliceerd. Naar het eerstgenoemde advies wordt in de memorie van toelichting (bladzijde 4) verwezen.

21 Voor enkele redactionele kanttekeningen moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,
W. Scholten

alsmede op het grote aantal aanvragen van aspirant-pleegouders die de leeftijd van 40 jaar zijn gepasseerd, thans aanvaardbaar is om de maximumleeftijd voor aspirant-pleegouders te verhogen tot 42 jaar, met dien verstande dat van die leeftijd slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden afgeweken. Dit heeft geleid tot wijziging van artikel 5, vijfde lid (was: derde lid), onder b., en zesde lid, alsmede van de toelichting op dat artikel.

In de wetstekst zijn nog de twee volgende wijzigingen aangebracht.

In artikel 2, tweede lid, is, ter verkrijging van de gewenste aansluiting bij de in het internationaal privaatrecht gebruikelijke terminologie, het begrip «duurzaam verblijf» vervangen door het begrip «gewone verblijfplaats»: De toelichting op dit artikel is in verband hiermee aangepast.

In artikel 25 is de uit de pleegkinderenwet geciteerde omschrijving van het pleegkind aangepast in verband met de komende wijziging hiervan in het kader van de verlaging van de meerderjarigheidsgrens.

In het algemene gedeelte van de memorie van toelichting is ten slotte, vóór de paragraaf gewijd aan de voorgeschiedenis van het wetsvoorstel, een korte inleiding opgenomen.

Ik veroorloof mij u in overweging te geven, het hierbij gevoegde gewijzigde voorstel van wet en de daarmee in overeenstemming gebrachte, overeenkomstig het vorenstaande gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Staatssecretaris van Justitie,
V. N. M. Korte-van Hemel

Lijst van redactionele kanttekeningen, behorende bij het advies nr. W03.85.0667 van de Raad van State van 29 april 1986.

– In de aanhef van artikel 8 waren in de derde regel de woorden «te zijn voldaan» te vervangen door : te worden voldaan.

– In de eerste regel van artikel 13 ware het woord «Onverminderd» te vervangen door: in afwijking van.

– Het verdient voorkeur de bepaling inzake de citeertitel en die inzake de inwerkingtreding van de wet in twee afzonderlijke artikelen onder te brengen. De bepaling betreffende de citeertitel ware na die betreffende de inwerkingtreding te plaatsen.

– De vindplaats van de Pleegkinderenwet (Stb. 1951, 595) ware te vermelden in artikel 25 van het wetsvoorstel en in paragraaf A van het Algemeen gedeelte van de toelichting; voorts ware de vindplaats van de Beginselenwet voor de kinderbescherming (Stb. 1961, 403) in artikel 27 van het wetsvoorstel en in paragraaf C van het Algemeen gedeelte van de toelichting te noemen; de vindplaats van het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming (Stb. 1964, 327) ware in laatstgenoemde paragraaf te noemen; in de toelichting op artikel 12 ware de vindplaats van de daargenoemde motie-Cornelissen te vermelden.

– Op bladzijde 3 van de memorie van toelichting wordt in de vierde regel van de tweede alinea gesproken over ontwerp-artikel 26. Bedoeld zal zijn artikel 25.